

Селянинъ-прахосникъ

Еднажъ дошълъ при селския чорбаджия единъ младъ селянинъ и го помолилъ да му даде хиляда гроша, защото билъ започналъ голѣма търговия, та паритѣ му не стигнали.

Богатиятъ му далъ.

Младежътъ взелъ паритѣ и си излѣзълъ.

Чорбаджията тръгналъ следъ него да види какво ще прави.

Селянинътъ се отбилъ въ една гостилница да обѣдва. Поржчалъ си богатъ обѣдъ, ока вино, разни закуски и се разположилъ да яде и пие. Около него се насѣбрали познати. Той поржчалъ и за тѣхъ. Обѣдътъ се превърналъ на гуляй.

Ето ти влиза и чорбаджията. Младежътъ поканилъ и него на трапезата. Следъ като хапнали и пийнали, чорбаджията

рекълъ:

— Чичовото, следъ като ти си излѣзе, азъ си преброихъ паритѣ и по смѣтката, която правя, чини ми се, че съмъ ти далъ 50 гроша по-малко. Дай паритѣ да ги преброимъ повторно.

Младежътъ измъкналъ кесията и му я далъ.

Богатиятъ отброилъ хиляда гроша и ги турилъ въ джеба си.

— Каква стана тая работа? — попиталъ смутено младежътъ.

Богатиятъ му рекълъ:

— Азъ ти дадохъ паритѣ работа да вършишъ, търговия да правишъ, да печелишъ, а ти си седналъ да ги ядешъ и пиешъ. Това показва, че не мислишъ да ги връщашъ, затова рекохъ да си ги прибера, додето не си ги прахосалъ.

Съ каквата мѣрка мѣришъ...

Единъ дѣдо съвсемъ престарѣлъ, отпадналъ, поболѣлъ се, не можелъ да ходи.

На синъ му омръзнало да се грижи за баща си, затова единъ день го взелъ на грѣбъ, па го занесълъ на едно пусто мѣсто въ гората. Той искалъ тамъ да го остави.

Макаръ да билъ старъ и болнавъ, старецътъ билъ съ ума си.

— Синко, — рекълъ той — съветвамъ те да ме върнешъ въ къщи. Въ твой интересъ е да направишъ това.

— Защо? — попиталъ синъ му.

— Защото тука, на сѣщото мѣсто, преди петдесетъ години азъ донесохъ и изоставихъ баща си, както ти искашъ да сторишъ съ мене. Дано Господъ да ми прости този грѣхъ! Но ако ти сега направишъ сѣщото нѣщо съ мене, твойтъ синъ единъ день ще постѣпи така съ тебе.

Синътъ следъ тия думи се разкалялъ и отнесълъ баща си пакъ у дома.